

dighedsangivelse — dog at kun Arbejder af den ovennævnte Gehalt (13 L. 4 Gr. = 826 ‰) eller derover skulle kunne stemples —, og om han vil lade det forshyne med Guardeinens Mærke, jfr. det Følgende.

Hvad derimod Guldarbejder angaar, da maa det siges, at, medens det, der under tidligere Vaagslove i Handel og Vandel har Kjendmærket af ædelt Metal, virkeligt var det, have Forholdene i den nyere Tid paa dette Omraade medført, at der heri er foregaaet væsentlig Forandring. Efter at Reskript af 21de Februar 1821 har tilladt Guldsmedene at forfærdige Guldarbejde af hvilken Gehalt de finder for godt, blev den dertil knyttede Betingelse, at de skulde paatrykke ethvert Stykke Arbejde et Stempel, der angav dets Gehalt, vel i Begyndelsen overholdt; men Overholdelsen heraf er lidt efter lidt bleven hyppigt tilfidesat. — Der klages saaledes over, at det snart aldeles mangler, snart er saa utydeligt, at Ingen kan læse det, og endelig — og dette er navnlig Hovedsagen — at Guldarbejde, der er under 14 Karat (hvilken Legering efterhaanden har vundet en Art Hævd, som Grændsen for hvad der egentlig benævnes Guld) alligevel stemples med denne Holdighedsangivelse, skjøndt det paagjældende Arbejde i sammensmeltet Tilstand langtfra vilde være af denne Gehalt.

Endvidere klages der over, at det saakaldte Guldplet (doubleret, „fuldt Arbejde“), hvor kun den yderste tynde, skundom meget tynde Skal eller Hinde er Guld, medens det Indvendige, og altsaa Hovedmassen er uædelt Metal, eller højt regnet simpelt Sølv, at dette Guldplet ogsaa stemples med 14 Karat, Noget, der er paastaet, at Vedkommende maatte have Berettigelse til, for at betegne, at Skallen var af 14 Karats Guld, i Modsetning til det simplere, navnlig tykke Guldplet, hvor Skallen er af simplere Guld, hvilket simplere Guldplet ikke holder sig saa godt i Luften og ved Slid som det bedre Guldplet, hvor Skallen er af 14 Karats Guld.

At disse Forhold ere uholdbare, idet de paa den ene Side udsætte Publikum for Bedragerier og paa den anden Side undergrave Tilliden til det virkeligt gode, fuldt ægte Guldarbejde, er indlysende, og Foranstaltninger, sigtende til at raade Bod paa disse Ulemper maa siges at være ikke blot hensigtsmæssige, men nødvendige. — Det kan imidlertid ikke overjes, at hele den store og betydelige Industri, der i den senere Tid har udviklet sig med Guld- og Sølvfærdigheder og pletterede Sager, baade i Guld og Sølv (Galvanoplet), af hvilke der forfærdiges, ligesom ogsaa indføres store Masser, maa siges at være fuldt berettiget, og at det ikke gaar an hverken at forbyde den — hvorom der fornuftigvis ikke kan være Tale — eller lægge den nogen som helst væsentlige Hindringer i vejen for at udvikle sig eller skaffe sig størst mulig Afsetning. — Alle Blandinger, Legeringer, og al Sammenarbejden af ægte og uægte Metaller bør være tilladelige, naar kun Misbrug som de ovenfor nævnte forhindres.

I saa Henseende vilde det være i høj Grad ønskeligt, at det samme gode Forhold, som har udviklet sig og for Tiden finder Sted med Hensyn til Sølvarbejde, ogsaa kunde opnaas med Hensyn til Guldarbejde. Men her skal dog gjøres den Bemærkning, at Publikum selv her er og maa være en afgjørende Faktor, og at, medens selve Metalværdien ved Sølvfærdigheder, Brugsgjenstande o. s. v., der have en vis, noget større Vægt, har en Hovedbetydning for Ejeren, saa har den egentlige Metalværdi for Guld-færdighedens Vedkommende i de allerfleste Tilfælde kun en meget underordnet Betydning, idet de allerfleste Guld-færdigheder jo ere Smykkesager af kun ringe Vægt (af hvilken Grund jo ogsaa den tykke Lov i 1884 skjelner mellem „Geräthen“ og „Schmucksachen“), og man tør derfor ikke vente en saadan Interesse for eller Afgpaagivenhed paa Gehalt og Stemples hos Kjøbere af Guldsmykker, som hos Kjøbere af de vægtigere Sølvfærdigheder. For de yngre Guld-færdighedens Vedkommende vilde de fleste Kjøbere nu dog, for saa vidt de forstaa Gehaltsbegrebet, forlange Arbejdet „kontrolleret“ o: prøbet og stemplet af Guardeinen, hvad jo kan faas ligesom ved Sølvarbejdet. — Imidlertid er der dog ogsaa andre Forhold end just den egentlige Metalværdi (og navnlig det, at det bedre Guld har større Holdbarhed end det simplere), der kunde gjøre det behageligt for Kjøberen at være mere sikker paa Gehalten af det Kjøbte, og dette, ligesom Forhindring af de ovennævnte Misbrug, vilde for en stor Del kunne ske ved et Paabud om, at ikkun Guld, der holdt mindst 14 Karat (583 ‰), maatte forshynes med Gehaltangivelse.

Den nævnte Grændse for Guld af 583 ‰ (o: 14 Karat) bør vælges, da denne Legering baade er smuk og stærk og Publikum bedre tjent med at bruge denne end nogen lavere Legering, paa Grund af dens Holdbarhed etc., ligesom det ogsaa er den, der nu